

Pier en Joke Meindertsma: ‘We zijn dankbaar dat God ons riep naar Servië’

In het najaar van 2017 vertrokken Pier en Joke Meindertsma vanuit Harlingen naar Servië om daar te gaan werken onder de Roma, namens Stichting Tabita. Inmiddels zijn ze daar bijna 3,5 jaar werkzaam. Een terug- en vooruitblik.

Interview

Lodewijk Born

Het echtpaar Meindertsma was de afgelopen maanden even terug in Nederland. Om de kinderen en andere familie te bezoeken en de banden met vrienden aan te halen. Heel vaak gaan ze niet op verlof - en zeker door de coronapandemie werd alles anders. Ook het reizen.

Terug naar vier jaar geleden, het vertrek uit Nederland en de aankomst in Servië. Wat weten jullie daar nog van?

Joke: „Achteraf denken we van ons vertrek: hoe is het allemaal ooit gelukt...? Er was zóveel te regelen en te organiseren dat het een wonder is dat het uiteindelijk toch voor elkaar gekomen is.”

Pier: „We zijn met de auto gegaan en hebben de reis ontspannen in drie dagen kunnen doen. Zo kwamen we een beetje tot rust en konden we wat acclimatiseren. Alles ging heel voorspoedig. We mochten bijvoorbeeld in Servië heel gemakkelijk met onze volgepakte auto de grens over. We hadden gebeden dat ze niet moeilijk gingen doen. We kenden verhalen van mensen die vertelden ‘dat alles eruit moest’ van de douane, dus dat dit ons niet overkwam, was een hele bemoediging. Daarnaast werden we heel hartelijk ontvangen door de mensen van de kerk en het team in Servië waar we mee samenwerken.”

Wat was in die begintijd het moeilijkste?
Pier: „Dat kunnen we eigenlijk niet eens bedenken. Als predikantsechtpaar waren we al enige keren verkast. Misschien ben je daarom meer gewend aan verandering. Alleen de problemen met het invoeren en registreren in Servië van onze eigen auto gaf heel wat ‘argewaasje’. En het aanvragen en krijgen van de visa.”

Beschrijf eens het gebied waar jullie werken?

„We werken in het noordelijke deel van Servië. Dat is een vlak gebied met een mix van bevolkingsgroepen: Serviërs, Hongaren, Slowaken, Roemenen en Roma-groepen. De sleutel om te integreren onder de lokale bevolking dat is toch vooral de taal proberen te leren. En dat doe je in de praktijk: op de markt, in de winkels en in de kerk. De mensen merkten daaraan ook dat we écht ons best wilden doen om met hen te communiceren en aan te sluiten bij de gemeenschap

Pier, kun je iets vertellen wat nu jouw werkzaamheden zoal zijn?

„Eigenlijk doe ik als predikant hetzelfde als in Nederland: Gods Woord doorgeven in ‘het openbaar en in de huizen’. De kerk hier - met als naam Open Doors - en de ermee verbonden humanitaire organisatie Tabita waar we mee samenwerken, heeft drie missieposten. Hier werk ik in mee, verzorg vaak prediking in

de erediensten (met tolk) en speel ook meestal gitaar. Daarnaast heb ik het grote voorrecht (jonge) christenwerkers bij te staan, te bemoedigen en te onderwijzen. Over Bijbeluitleg (*exegese*), Bijbelse onderwerpen, hoe te preken en pastoraat.”

„Dat laatste zie ik wel als mijn voornaamste taak: anderen bemoedigen in het werk van en voor de Heere, wat begint met je eigen persoonlijke omgang met God en Hem dienen in respect en vreugde. Meer dan vroeger kunnen Joke en ik pastoraal werk samen doen. Het bezoeken van mensen, maar ook bijvoorbeeld huwelijkspastoraat.

Achteraf denken we van ons vertrek: hoe is het allemaal ooit gelukt...? Er was zóveel te regelen

Zijdelings ben ik betrokken bij het kinder- en zondagsschoolwerk, vooral om Joke te helpen. En ik heb een aantal gitaarleerlingen.”

Kinderwerk

Joke: „Pier en ik werken veel samen. Ik wilde altijd al eens wat specifiek met Pier doen en dat is nu de Servische taalstudie, die we nog altijd volgen. Daar kijk ik altijd naar uit. Mijn werkzaamheden zijn het leiden van het kinderwerk in de genoemde kerk en missieposten. Ik probeer dit te organiseren en de mensen ervoor te zoeken. We bereiding voor wat we uit de Bijbel behandelen en met welk materiaal erbij. Zelf werk ik ook mee in de praktische uitvoering, maar ik wil het liefst andere mensen erbij betrekken.”

„Daarnaast vind ik het leuk om vrouwen en meisjes wat handwerken aan te leren en te lezen met een vrouw die analfabeet is. En verder doen Pier en ik samen een tuinproject bij een Romaschool: tuineducatie voor kinderen.”

Jullie werken onder de Roma-bevolking. Kun je iets vertellen van hun omstandigheden?

„Er zijn allereerst de zogenaamde *Domaci Roma*. Zij wonen gewoon in de stad en zijn redelijk geïntegreerd met de Serviërs. Hun omstandigheden zijn iets beter dan de arme, meer los-vaste Romagemeenschappen die er ook zijn. Deze Romagroepen leven in *settlements* aan de randen van stad en dorp. Ze leven van containers doorzoeken, plastic verzamelen, bedelen en werken op het land in de diverse seizoenen. Hun huizen zijn oude verlaten gebouwen, zelf gemaakte verblijven en eigenlijk altijd laag en zonder ramen. Met een van die gemeenschappen heeft onze stichting goed contact.”

Pier en Joke Meindertsma: „De sleutel om te integreren onder de lokale bevolking dat is toch vooral de taal proberen te leren. En dat doe je in de praktijk: op de markt, in de winkels en in de kerk.” Foto: Peter Wassing

De regio waarin jullie werken hoe ziet die eruit qua religies en godsdiensten?

Pier: „Eigenlijk houden we ons daar niet zo mee bezig. De staatsgodsdienst is de Oosters-Orthodoxe Kerk waar de grote meerderheid van de Servische bevolking mee verbonden is. Als je naar hun geldende maatstaven naar het christendom kijkt, dan behoren mijn vrouw en ik dus tot een ‘sekte’, omdat wij reformatorisch of baptist zijn. Het geloof is wel belangrijk voor het land, merk je aan alles.”

Wat leren jullie van de bevolking daar? Qua leven, maar misschien ook hoe zij het geloof beleven.

Joke: „Ik denk dat we kunnen leren van het iets meer leven bij de dag. Al doen zij dat meestal niet uit geloofsmotieven maar is het hun algehele instelling. En de gastvrijheid in Servië is écht heel bijzonder. Men gaat ook wat meer ontspannen met tijd om, kerkdiensten zijn minder strak gepland.”

Afscheidsdienst

De Bijbeltekst waarover jij, Pier, in je afscheidsdienst preekte, op zondag 8 oktober 2017, was Psalm 37: 3a: ‘Vertrouw de Heer, en doe het goede.’ Hoe moeilijk (of makkelijk?) was het om op de Heer te vertrouwen in Servië?

„Het was weer opnieuw leren vertrouwen. Dat hebben we echt gevonden. Alles was nieuw en anders. Maar juist dán is het zo mooi dat de Heere dezelfde is - hier in Nederland en in Servië - en dat we altijd bij Hem terecht konden. En dat Hij ons ook in Servië werk geeft dat wordt gezegend. Er zijn heus wel moeilijke momenten geweest, maar we zijn erdoor heen gekomen. We kunnen een Ebenhaëzer-gedenksteen opzetten: tot zover heeft de Heere ons geholpen.”

Wat is jullie het meest tegengevallen?

Joke: „Wat wel het moeilijkste blijft dat is het gemis van de kinderen en de kleinkinderen. En dan spreek ik voor ons beiden...”

Jullie leven van giften. In hoeverre slaagt dat in deze tijd?

„Onder Gods voorzienigheid slaagt dat heel goed en we vinden dat ook een bijzondere bevestiging van Hem. Wat we ook mooi vinden is dat de mensen op deze manier meer met ons meeleven en betrokken zijn. We weten dat velen die ons steunen ook ons en het werk in gebed aan de Heere opdragen. Dan voelt het ook meer als een gezamenlijk stukje werk.”

Jullie werken er nu ruim 3,5 jaar. Waar zijn jullie trots of God dankbaar voor dat er is bereikt?

Pier: „We zijn dankbaar voor het stukje vertrouwen wat we van de mensen hebben gekregen. Ook zijn we dankbaar dat het kinder- en

Joke Meindertsma: ik denk dat we van de bevolking hier kunnen leren om iets meer te leven bij de dag

jeugdwerk meer gestalte gaat krijgen in de verschillende missieposten. En dat er zoveel christenwerkers op onze weg komen die we over en weer mogen bemoedigen.”

In hoeverre heeft corona nu invloed op jullie werk en hoe is de situatie in Servië?

Joke: „De coronasituatie in Servië is een beetje vergelijkbaar met die in Nederland. Maar de regels voor de kerk zijn soepeler. Wij hadden al weer vrij vlot openbare samenkomsten en kinderwerk. Die samenkomsten zijn ook van wezenlijk belang.”

Wat zijn jullie plannen op korte termijn?

Pier: „We pakken - Deo Volente - het werk weer op en bidden om Gods leiding. Maar we voelen ons meer en meer geleid dat de kern van ons werk het contact is met de (jonge) christenwerkers die zich geroepen weten voor een bediening in Gods Koninkrijk. Overigens: is niet iedere gelovige door God geroepen in Zijn dienst?”

Joke: „Ik zou graag het vrouwenwerk wat verder willen oppakken en zit te denken aan het geven van Bijbelstudie en het opzetten van iets van een naaicursus.”

Pylgers

Jullie waren altijd verbonden met het heittelân, met Fryslân, voelt Servië al een beetje zo?

„We zijn Friezen om utens, pylgers. En ja, Servië is nu ons ‘thuis’. Maar we ervaren door dit werk dat God onze tentpinnen losmaakt.”

God riep jullie om op weg te gaan en deze stap te zetten. Wat zou je tegen je hemelse Vader willen zeggen, nu terugkijkend?

Pier: „Dank U wel Heere hoe bijzonder U alles geleid hebt en dat we altijd ook door moeilijkheden heen altijd weer verder konden. Dank voor Uw genade. Dank U Vader voor de kruisdood van Uw Zoon, onze Heere Jezus Christus voor onze zonden en ons door Hem alles geeft wat wij verder nodig hebben aan lichaam en ziel.”

➔ Meer over hun werk is te lezen op www.meindertsmaservië.nl